

ИСТОРИЯ НА ДЪЖДА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

Писателят е човек, който никога няма да порасне. /Мартин Еймис/
„Преживяно“, 2000 г.

Понеделник

Жените искат да превърнат любовниците си в съпрузи, което на практика означава да ги кастрират. Мъжете не падат по-долу: те преобразяват любовниците си в домашни прислужнички, а жените вамп в многодетни майки. От страх пред любовното страдание мъжете и жените несъзнателно се опитват да го видоизменят в скука. Скуката обаче също е форма на страдание. Казват, че във всяка семейна двойка единият страда, а другият скучае. Аз самият бих предпочел да бъда онзи, който страда, защото той поне не скучае, а онзи, който скучае, в същото време страда.

Вторник

Клер ми се обади! Клер ми се обади! Клер ми се обади! Направо съм на дъното, същинска жена! Трудно ми е да се правя на безразличен. Вълнението ми се предава по мобилната връзка. За мен лятото тази година започна на 19 септември. В десет вечерта навън все още беше над 20° C. Вечеряхме заедно в една осветена уличка. Менюто включваше супа от език, пръсти в устата, сопа в гашите. Може ли някой да ми каже защо сервитьорът в ресторанта пристига винаги в момент, когато искам да свърша нещо съвсем интимно с момичето, което седи срещу мен? След вечерята вървахме заедно по парижкия паваж, духаше топъл ветрец, доста се бях изчервил и за да поддържам разговора, ѝ предложих да се омъжи за мен. Какъв тъпак!

Сряда

Не се обадих на Клер. Не се обадих на Клер. Не се обадих на Клер. Мамка му! Какво трябва да направи човек, за да обича една жена?

Четвъртък

Празнувам рождения си ден в „Кабаре“. Когато нямаш приятели, отбелязваш рождения си ден в нощен клуб. Темата, естествено, е остров Бали. Навсякъде гъмжи от руски манекенки, а, както казва Дидие Порт, „облеклата са много по-близо до филателията, отколкото до прет-а-порте“. Аз, разбира се, не познавам нито една от тях и те кръжат около масата на някакъв дилър на наркотици с тъпа физиономия. Сякаш се намирам в Маями заедно с Октав Паранго, този тежкар. От трийсет и пет години се бяхтя, за да ме забележат тези тъпачки, но нали не съм собственик на модна агенция, дискоджокер, нито пък съм метър и деветдесет с блокчета шоколад върху черната прилепнала тениска, прекосявам зрителното им поле подобно на The Hollow Man. Видът на пичовете е неопикуем: изрусени, с обеци навсякъде (с изключение на ушите), дългокоси, с кърпи на главите в стил people from Ibiza., гангстерски мутри с хиперзагар, излезли сякаш от филм на Абел Ферара. Имам усещането, че не се намирам в Париж. Елизабет Куин високомерно отбелязва: „Кабаре“ се ползва с екстериториалност; това е един нощен Лихтенщайн“. Междувременно навалицата става толкова гъста, че заведението заприличва на консерва, в която сардините са прилепени една до друга, а във влажната атмосфера момичетата безстрастно и неволно ви прилагат бодибоди в изправено състояние. Франк съвсем на място се сети да замени хаусмузиката с хип-хоп, което води до допълнително скъсяване на дистанцията и разгорещяване на присъстващите. Някаква алкохоличка дръзко ме целува и аз с отвращение извърщам глава: изпитвам ужас от целувките с ухане на шампанско. Предпочитам да се прибера сам. Пак ще се наложи да мастурбирам дузина пъти, преди да успея да заспя. Заричам се следващия път, преди да пускам език, да се уверя, че жената е пила само водка.

Петък

Преживял съм ужасни мигове, страдал съм, измъчвал съм се, търпял съм поражения, бил съм побеждаван и унижаван, захвърлян в калта, тъпкан, пренебрегван, изоставян, но никога нищо не ми е струвало толкова усилия, колкото вложих, за да не ти се обадя, Клер; никой никога не ще узнае какви мъки ми е струвало ДА НЕ ТИ СЕ ОБАДЯ. Да спреш да обичаш е дори по-трудно, отколкото да спреш да пиеш.

Събота

При това аз не диря щастие, а само хармония с моменти на екстаз. Людо пристига у дома. Всяка неделна вечер се скарва с жена си, след като се е тормозил в продължение на четиресет и осем часа. Двамата си лижем раните, слушайки последния албум на Етиен Дао, който неуморно повтаря по прекрасната музика на Карли Саймън: „Научи се да не бъдеш сам“. Има ли право една жена да си присвоява мъж под предлог, че двамата имат дете? Безнадеждно пропаднал ли е съвременният мъж? Как искате от него да контролира бъдещето на света, след като не е в състояние да контролира собственото си тяло?

Понеделник

В момента, когато започнах да пиша това изречение, имах искреното намерение да кажа нещо интересно, но ето какво се получи.

Вторник

Небето е мръсно. Пенелопа скучае между два оргазъма. Казва ми това не за да ме накара да ревнувам, но все пак се нервирам. Обяснява, че ѝ е писнало от необрязани мъже. („Твърде бързо свършват, а освен това тази ненужна като спукан мехур кожа е отвратителна.“) Описва ми подробно първата си любовна нощ с женен мъж, която прекарала преди два дни. „Първата нощ винаги е малко притеснителна, но той се оказа достатъчно порочен, за да ме възбуди, и достатъчно стеснителен, за да се окажа аз по-порочната. Обикновено първите нощи са слаба работа, но уверявам те, че този път... при това не беше обрязан!“ Заявих ѝ, че дъската ѝ хлопа (римува се с нейното име). Може би ще умра. Може би ще мога да премахна това „може би“ във въпросното твърдение.

Четвъртък

Обядваме заедно с Людо, който е в отлична форма. Изглежда е намерил решение на всичките си проблеми.

– Трябва ми майордом. Слушай какво ти казвам.

– Майордом ли?

– Ами да – един тип в униформа, който живее у вас, сутрин ти носи закуската в леглото, съобщава ти разни новини, какво е времето, напомня какви са планове ти за деня, такива неща... Вечер, когато се върнеш от работа, му казваш: „Между другото, забравих да ви съобща, че очакваме шестнайсет души за вечеря“, а той дори не мигва и се погрижва за всичко. Казвам ти, трябва ни майордом!

– Искаш майордом като добавка към жена ти?

– Не, на нейно място!

– Прощавай, че сменям темата, но Пенелопа е преспала с женен мъж, да не би случайно това да си ти?

– Коя е тази Пенелопа? Познава ли някой майордом?

– Аха! Изчерви се! Мръсник!

Петък

Колкото повече пари печеля, толкова по-беден става животът ми.

Събота

Празник на „Юманите“ в Ла Курньов. Там вече не е кално като някога, но пак се носи миризма на препържено и все така сноват хубави пролетарки и групи в чилийски носии (единствената отстъпка пред капиталистическата система е изпълнението на песента на Селин Дион от „Титаник“ на панова флейта). Тъкмо ще сменя атмосферата след турнира по голф за купата на „Ланком“ в Сен Ном Ла Бреш. За почивните дни трябваше да направя избор между Жозе Бове и Ума Търман, която няма мустаци, но пък е много по-глобална. Избрах на чия страна да застана.

Въпреки това смятам, че би било интересно поне веднъж празникът на „Юманите“ да бъде организиран на терена за голф в Сен Ном Ла Бреш, а турнирът за купата „Ланком“ в Ла Курньов. Просто да видим какво ще се получи. А вероятно ще се получи гърмяща смес. Инес Састре, която отхапва от сандвич с овнешка наденица и пържени картофи, а Робер Ю, издокаран в поло „Ралф Лорън“ – това ще да е следващата революция.

Неделя

Празникът на „Юманите“ продължава. Обичам ко-мунистите, защото те все още не искат да бъдат роби. Защото се борят срещу глобализацията, пеейки „Ин-тернационала“. Отдавна съм забелязал, че бедните мо-мичета са по-секси от фрашканите кокошки: те са по-естествени, защото нямат пари да се превърнат в КПП (Курви По Пантофи). Наричат се Мишела или Сесил, ходят с кецове, миришат на пачули, не епилират интим-ните си места, пият бяло вино, чували са за Ник Дрейк и са готови без превземки да легнат с теб още първата вечер, стига да не говориш лоши неща за Фидел Кастро. Ла Курньов е покрит с плакати „Деветдесет и третиЗ в душите ни свети“, но аз, Оскар Дюфрен, извърщам глава. не бива да се забравя, че съм от Седемдесет и пети, също както Ален Менк.

Тази сутрин ми се обаждат Пенелопа, за да ми съоб-щи, че ще се омъжва, и моли повече да не я споменавам в дневника си. Ето защо решавам занапред да я наричам Жана. Не е толкова секси, но тя сама си е виновна; нека друг път да не посяга върху свещената свобода на лето-писеца. Ако моите простотии един ден се превърнат в книга, бих могъл да я озаглавя „Жана и лошото момче“.